

набоженъ, трѣбаше да има поне Дѣховны по ѡзыка мѡ книги за прочитаніе, нъ и тѣ за зла честь сж были свѣсемъ оскѡдни до сега. Яко е былъ оскѡденъ отъ проповѣдици, то поне подчителны книги трѣбаше да е ималъ, та да крѣпи колко годѣ религіозныты си начала, и да сѡ рѣководи самъ въ истинниѡ пѣть на непорочната неговѡ вѣра, и да сѡ подтѣшава въ дѣшевныты си болѣзни. Нъ и тѡй малко ѡтѣшеніе мѡ было далечъ отъ него!

Безъ да хвалимъ на читателныты таѡ священнѡхъ книгѡхъ, ный гы оставамы да сѣдѡтъ сами, кога ѡ прочитѡтъ, а само ще кажимъ, че при дрѡгыты до сега издадены отъ тойзи видъ по ѡзыка ни книги, та има три израдны преимѣщества: първо высокы богословскы познаніѡ: второ пѣстры историческы доводы въ доказателствата си: и трете едно твѣрдѣ израдно риторическо краснорѣчіе, тѡи щето читателътъ може сѡ ползова тройно.

При това вѣрвамъ, че ще послѣдва за примѣръ, и рѣководство на оныѡ нашы ѡченолюбивы мѡжїе, конто вы желали да сѣчинѡватъ риторическы словеса, было дѣховны, было тѣржественны. Слѣдователно нѣмамы сѣмнѣніе, че ще сѡ приѣмѣ доброволно отъ еѣкой класѣ, а най паче отъ Дѣховниѡ, та да сѡ насърчимъ да принѣсимъ и дрѡгы въ полза на миліѡ ни родѣ, комѡто ѡ и посвѣщавамы.

Казанлъкъ. 1868.

Издатели.

00109/2018

